

ЧУДОВИЩЕТО НА НАШАТА УЛИЦА

Лийси Харисън

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Ghoul Next Door*

Copyright © 2012 Mattel, Inc. All Rights Reserved.

MONSTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, Inc.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2012

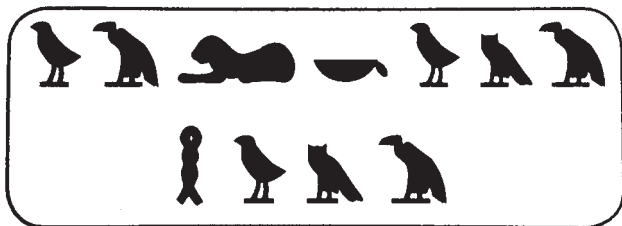
ISBN 978-954-27-0851-3

Първа глава МЪДРОСТТА НА ФАРАОНА

Напоеният с благовония въздух пращаше от напрежение, припукваше от очакване, свистеше от нетърпение. Но Клео отказваше да подвие крак, преди дворецът „Де Нил“ да е готов за своя цар, ако и прислугата да гледаше на нея като на знатен таралеж в...

– Така по-добре ли е? – попита Хасина и повдигна левия ъгъл на папирусния транспарант. Бяха повикали нея и съпруга ѝ Беб да го окачат.

Клео наклони глава и отстъпи три крачки назад, за да вижда по-добре. Навън дъждът валеше силно, приглушавайки тропота на сандалите ѝ по варовиковия под. В този дъжд беше само да се сгушиш до приятеля си и да гледате заедно някой филм от

видеотеката...

СТИГА! Клео се отърси от приятното мечтание. Дюс вече не бе желан гост нито в мислите, нито на дивана ѝ пред телевизора. Не и след като вчера заведе Мелъди Карвър на училищните танци. А и точно сега Клео не биваше да се разсейва. После щеше да има предостатъчно време да мисли за разплата.

Тя допря пръсти и разпери лакти като кинорежисьор, нагласяващ кадъра. Ръцете ѝ с цвят на капучино оформиха рамка, през която можеше обстойно да огледа разположението на транспаранта. От съдбоносно значение бе да види точно това, което щеше да види и зрителят, защото зрителят очакваше съвършенство и трябваше да се прибере след... Клео погледна изваяния в центъра на голямата зала слънчев часовник. *Пфу!* Но щем бе съвсем безполезен.

– Време!?! – провикна се тя.

Бeb измъкна един айфон от бялата си туника:

– Седем минути.

„Велики Ра!“

Далеч по-бързо щеше да напише приветствието си с едър шрифт и да го разпечати на лазерния принтер. Но баща ѝ беше безкомпромисен към технологиите. Станеше ли дума за бележки, списъци или поздравителни картички, той признаваше единствено йероглифите и нищо друго.

Рамзес де Нил, или Рам, както го наричаха западняците, настояваше всички под неговия покрив да почитат египетските си корени и да използват древните символи, чието старателно изписване отнемаше двацет минути само за единия. Затова надписът гласеше ДОБРЕ ДОШЪЛ У ДОМА, вместо ДОБРЕ ДОШЪЛ У ДОМА, ТАТКО. „Велики Геб! Та кой имаше време за повече?“

Добре че досадното писане не бе объркало обичайните ѝ планове с Клаудин, Лала и Блу за събота следобед, тъй като солариумът, спа-то и пазаруването пропаднаха. Солариумът – заради бурята, а другите две се отменяха, докато навън отново

1 Египетски бог на земята. Според възраванията предизвиквал земетресенията със смеха си и от него растели житните култури. – Б.пр.

станеше безопасно за тях.

„Благодаря ти, Франки Щайн!“

От вчера насам, след танците в „Мърстон Хай“ (онези, на които Дюс отиде с Мелъди Карвър!), полицията в Салем издирваше „зелено чудовище“ (*Франки!*), чиято глава се изтърколила на пода, докато целувала Брет Рединг. Обществото на РАД (Регистрирани алдехидни дегенарати) прие, че най-безопасно за децата им ще бъде да останат по домовете си – за всеки случай.

Бащата на Клео, прочут търговец на антики, бе пропуснал драмата заради участието си в археологически разкопки. И тя имаше късмет, защото той зорко бдеше над дъщеря си. Какво ли щеше да последва, ако научеше, че тя също бе участвала в плана на Франки и бе отишла на бала на чудовищата, облечена като мумия, тоест като себе си, Блу бе оставила люспите си на морско чудовище да лъщят непокрити, Лала бе показала зъбите си пред всички, а Клаудин – козината си на върколак? Какво ли щеше да последва, ако научеше за желанието им да покажат на нормитата, че няма причина да се боят от РАД и техните чудатости, а тъкмо обратното – трябва да ценят различността им? Клео потръпна при мисълта. Ако Рам научеше дори само половината от всичко това, щеше да я заключи в някоя гробница и да я съхранява там до 2200 година.

– Така добре ли е? – процеди Беб през стиснати зъби, чийто цвят на слонова кост ярко изпъкваше на фона на мургавата му кожа.

Дали на Клео просто ѝ се струваше, или левият ъгъл наистина трябваше да се повдигне още малко? Гърдите ѝ се свиха, сякаш стегнати в обвивката на мумия. Искаше да свърши с това. *Трябваше* да свърши. Толкова неща чакаха реда си – виното трябваше да се разлее по чашите, предястията да се подредят, египетските народни песни да се подготвят. Ако не освободи прислугата сега, те никога няма да успеят да свършат навреме. Клео също би могла да помогне, но по-скоро би умряла. Баща ѝ все повтаряше: „На света има и господари, и подчинени. Но ти, принцесо моя, си твърде ценна и нито едната, нито другата роля ти подхожда“. И Клео напълно споделяше мнението му.

Но това съвсем не означаваше, че не може да наглежда как вървят нещата.

– Вдигни левия край.

– Ама... – подхвана Беб, но бързо премисли. После активира нивелира на айфона си, завъртя го хоризонтално и зачака търпеливо присъдата на дигиталния балон. В това време какаовите му устни ломотеха нещо на екрана, в чиито ръце се люшкеше съдбата му.

– На мен ми изглежда идеално – обади се Хасина, крепейки се да не падне на позлатената облегалка на древноегипетския трон. – Беб обикновено не греша в изчисленията си. – И за да придаде повече тежест на казаното, ококори широко очертаниците си с черен грим очи.

Жената имаше пълно право. Преди шестнайсет години Рам бе възложил на Беб да построи къща с внушителна външна фасада по западните стандарти и в аристократичен дворцов стил според египетските. Няколко месеца след това къщата се появи на номер 32 на Радклиф Уей.

Бяла и гълъбовосива на цвят, отвън многоетажната сграда носеше новобогатския отпечатък на имение от предградията. Входната врата въвеждаше посетителя в тесен коридор с дървена ламперия. Стените бяха бежови, слабо осветени и *безинтересни*. Та как иначе семейството можеше да се опази от любопитните погледи на момчетата, които доставяха пица, и подозрителността на момичетата скаути, които продаваха бисквити? Но в края на този мним коридор имаше втора врата – *истинската* врата, която отвеждаше към истинския им дом. И там с цялата си дворцова пищност се изправяше часовникът.

Главната зала бе с височината на три етажа и бе покрита с висока стъклена пирамида. При слънчево време светлината се просмукваше във вътрешността като разтопено масло върху парещ хляб. Когато валеше, ритмичното ромолене унасяше обитателите като нежна приспивна песен. Стените бяха изписани с цветни йероглифи. Изящно гравирани алабастрови делви украсяваха гробниците на предците им, а реката, конструирана от Беб и пълна с вода от Нил, пълзеше като змия през всяка стая

в двореца. На празниците Хасина я украсяваше с блещукащи чаени свещи, а през останалото време по водата се носеха сини египетски лилии. Тази вечер имаше и от двете.

– Пет минути – извика Беб.

– Закачвайте го! – реши Клео и изненадващо плесна с ръце.

Чисиси, най-страхливата от седемте котки на семейството, се впусна нагоре по високата финикова палма, която растеше напред залата.

– Извинявай, Чи – изгука Клео. – Не исках да те уплаша.

Тих звън се разнесе в коридора. Друго беше уплашило Чисиси, не Клео. И това беше...

– Той е тук! – извика Хасина, щом видя ясения образ на господаря си на монитора до истинската врата.

– По-бързо! – сопна се Клео.

С едно последно отчаяно движение Хасина притисна ъгълчето на транспаранта към колоната и с поглед подкани съпруга си да стори същото. Но бе късно.

– Сър! – тъмните страни на Хасина добиха наситения цвят на узрели сини сливи. Тя бързо слезе от облегалката на златния трон, като избърса невидимите следи от подметките на гладиаторските си сандали. Без нито дума повече двамата с Беб се оттеглиха в кухнята. Миг след това от колоните гръмна широкоспектърният глас на Марая Кери, придружен от тези на Алвин и чипоносковците, и бързото темпо на *Ya Halilah Ya Halilah* разгърси двореца.

– Татко! – гласът ѝ прозвуча едновременно хрускав и мек като разтопени бонбони *М&М*. – Добре дошъл у дома! Как мина пътуването? Харесва ли ти транспарантът ми? Сама го направих – тя се изправи гордо между колоните, очаквайки отговора му – макар и да бе в зрялата половина на петнайсетте си години (благодарение на мумифицирането), тя все още жадуваше одобрението му. А да получи такова човек, понякога бе по-трудно, отколкото да се сдобие с удължени мигли напред пустинна буря.

Но не и тази вечер. Тази вечер Рам избута асистента си Ману и се спусна към дъщеря си с широко отворени обятия.

– Сър! – повика Ману, гласът му изпълнен със загриженост. – Палтото ви!

– Принцесо! – Рам сграбчи Клео в подгизналия си шлифер и я притисна силно. Поройният дъжд не бе отмил нито зстоялия мирис от международния полет и изпълненото с гъст цигарен дим бентли, нито опияняващия аромат на мускус от кожата му. Клео не възразяваше. Дори баща ѝ да миришеше на котешко сандъче, след като е пил вода от Нил, тя пак щеше да го прегръща безкрай.

Като я улови за раменете, той се отдръпна и настойчиво се вгледа в нея. Щедроту му внимание я накара да се сгърчи.

„Да не би роклята ми да е твърде прилепнала? Или пък очната линия е много дебела? А може би спиралата е твърде крепяща? Дали пък кафявите звезди по лицето ми не са прекалено малки?“

Клео се засмя нервно:

– *Какво?*

– Добре ли си? – той изпусна въздишка. Дъхът му ухаеше на сладкия аромат на тютюн. В тъмните му бадемови очи се четеше нещо необичайно, меко, но търсещо, може би дори тревожно. У повечето хора това щеше да е израз на страх, но у баща ѝ то изглеждаше необичайно като погребано надълбоко чувство, изровено по време на разкопките.

Клео се усмихна:

– Да, добре съм. Защо?

От трапезарията се чу тих звън: предястията бяха готови. Чисиси слезе бързо от палмата. С тихи стъпки Бастет, Акинс, Ебъни, Уфа, Уси и Миу-Миу се измъкнаха изпод шезлонга и се упътиха към богатото угощение. Клео се усмихна – всичко бе така предвидимо. Но Рам не се усмихваше. Безпокойството придаваше на лицето му суровата твърдост на глинена маска от Мъртво море.

– Новините са навсякъде – той потърка слепоочията си, сребрилата му коса бе по-бяла от обикновено. – Какво си въобразява тази Франки? Как изобщо родителите ѝ са допуснали това да се случи? Цялото ни общество е застрашено.

– Значи си чул? – попита Клео, но онова, което искаше да разбере, бе какво точно беше чул.

Рам извади навит на руло вестник от вътрешния джоб и удари дланта си, рязко слагайки край на нежността от срещата им.

– Да не би Виктор да е забравил да сложи и малко ум в главата на дъщеря си? Защото аз, Геб ми е свидетел, изобщо не разбирам как...

Звънецът за предястията отново се чу.

Неочаквано у Клео бликна силен порив да защити Франки. Дали този порив не идваше от нуждата да защити себе си?

– Но нали никой не знае името ѝ, а в училище носи грим за нормита, тъй че и никой не я е познал. Може би се е опитвала да хване Ка² за рогата – предположи Клео, поклащайки се неспокойно на високите си платформи. – Нали знаеш, да промени нещата.

– Какви неща? Та тя е била създадена едва преди месец. Какво ѝ дава правото да променя нещата? – попита той и вдигна очи към транспаранта. „Най-накрая!“ Но чертите на суровото му лице не се смекчиха.

„Откъде знаеш толкова за Франки?“, питаше се Клео. Тя имаше приятели, чиито родители не дръзваха да стигнат по-далеч от Сан Франциско и въпреки това проявяваха удивителна разсеяност към купоните и среднощните разходки с автомобили в тяхно отсъствие. В същото време баща ѝ участваше в археологически разкопки на другия край на света и се завърна, получил повече обаждания от някоя радиостанция, която раздава безплатни билети за концерт. И това ако не беше пълно *Ка!*

– Какво му става на вашето поколение? – продължи той, без да обръща внимание на въпроса ѝ. – Не цените историята. Не уважавате традициите и наследството от миналото. Не правите друго, освен да...

– Сър? – прекъсна го Ману, чиято плешива глава лъщеше от капките дъжд. В ръцете си стискаше алуминиево куфарче с такава сила, че матовите кокалчета на ръцете му бяха станали

2. Според египетската митология това е една от петте съставни части на душата на човек. Иероглифът, с който се отбелязва, представлява два рога, съединени в основата си. – Б.пр.

сиви. – Къде бихте желали да оставя това?

Докато обмисляше отговора си, Рам поглади наболата след еднодневното пътуване брада. След това погледна Клео и посочи величествените врати в другия край. Стиснал здраво ръката на дъщеря си за лакътя, той я поведе през просторната зала с привичната си грациозност и двамата прекрачиха прага на тронната зала.

Семейство соколи отлетя навън към палмата. Заострените крила на птиците изплющяха и звукът отекна в целия дворец като развени от вятъра знамена.

Медните стени, озарени от пламъка на горящите алабастрови лампи, излъчваха меко кехлибарено сияние. Гладка тръстикова пътека, излъскана от хилядолетните стъпки на босите крака на прадедите им, водеше към издигнатата част, където стояха тронове. Клео се настани върху кадифената лилава възглавничка и отпусна ръце върху златните облегалки, инкрустирани със скъпоценни камъни. Инстинктивно брадичката ѝ се издаде напред, а клепачите ѝ се притвориха наполовина. Сега, когато гледката не бе така ясна, всичко стигаше до нея откъслечно и фрагментарно. Тя неочаквано бе станала царица и поемаше владенията си на малки гълтки, вместо да ги погълне наведнъж: черния смарагдов скарабей над вратата... папура край пълзящия Нил... двата абаносови саркофага, разположени на входа.

Картините, миризмите, звуците от владенията ѝ пропъдиха напрежението от последните дни и тя се почувства в безопасност – особено сега, когато владетелят се бе завърнал. Клео дишаше по-свободно, а кожата ѝ потръпваше от усещането за власт. Колко приятно бе да си царска особа!

След като се настаниха, Ману внимателно сложи куфарчето на медната маса между тронове, после отстъпи назад в очакване на последващи указания.

С едва забележимо движение на ръката, Рам му даде знак да го отвори.

Ману отвори куфарчето с шракване, повдигна капака с кадифена подплата и отстъпи назад.

– Виж – каза Рам. – Намерих това в гробницата на леля Не-

фертити – той завъртя изумрудения пръстен на палеца си с тиха увереност.

Клео се надвеси над облегалката и затаи дъх. Умът ѝ незабавно започна да прави опис на съкровищата, които проблясваха пред очите ѝ.

1. Огърлица от лазурит във формата на сокол с разперени криле, предназначен да кацне на врата на най-красивите жени в Египет
2. Ковани гривни, съединени с окото на Хор³, от рубин и изумруд
3. Масивна златна корона с формата на лешояд, отрупана с толкова много разноцветни скъпоценни камъни, че Клео виждаше отражението на разширените си жадни очи във всеки един от тях
4. Златен спираловиден пръстен със сив лунен камък, голям колкото топче, който сияеше в мрака
5. Обещи от нефрит с формата на круша, увити в златни нишки, на фона на които изумрудените обещи на Анджелина Джоли на „Оскарите“ през 2009 изглеждат просто като евтини дрънкулки
6. Златна огърлица с перли и висящи паунови пера
7. Гривна с формата на змия, която се виеше от китката почти до рамото, с очи от рубини
8. Плътна бяла визитна картичка, бутната случайно между другите неща в куфарчето

– Стой! – Клео се наведе напред и грабна картичката. – Какво е това? – попита тя, макар да знаеше отговора. *Та кой ли не би се досетил?* Добре познатото лого, щамповано в сребърен цвят

³ Египетски бог с глава на сокол, носещ двойната корона на Египет и ореол от слънчевия диск. – Б.пр.

отгоре на картичката, изписваше петбуквена думичка, синоним на „огромни възможности“.

– *Златна находка!* – прошепна тя с благоговение. С трепет Клео прочете думите върху визитката, а нанизаните по ръката ѝ гривни се разклатиха в ритъма на жизнерадостната египетска музика. – Откъде се сдоби с *това*?

Загледан все така пред себе си, Рам се усмихна самодоволно:

– Поразително, нали? Какво изпитваш *сега* към миналото си? Имаш ли някаква представа колко струва всичко това? Не само в долари, а като историческо наследство? Само пръстенът...

– Татко! – Клео скочи на крака. Тронът бе тесен да побере вълнението ѝ. Тя прокара пръст по всяка една от буквите – V... O... G... U... E – Как се сдоби с *нейната* визитка?

Рам рязко се извърна към дъщеря си. На лицето му се четеше неприкрито разочарование.

– Какво толкова намираш в тази Ана Уинтър? – тросна се той и затвори куфарчето. Ману пристъпи напред, за да го вземе, но Рам го отпрати с един жест.

– Уинтур, татко! – поправи го Клео. – Тя е главният редактор на списание Vogue. Наистина ли си се запознал с нея? Говорихте ли? Със слънчеви очила ли беше, или без? Какво каза? Разкажи ми всичко.

Рам най-сетне свали черния си шлифер. Ману се втурна да го вземе, а после предложи и пура на Рам. И сякаш опитвайки с наслада мъчителното нетърпение на дъщеря си, той пое дима, изпусна го, пак пое и чак тогава каза:

– Беше седнала до мен в първа класа на самолета от Кайро до Джей Еф Кей⁴ – той изпусна вонящ облак дим през стиснатите си устни. – Видя статията за разкопките ми на корицата на египетското издание на „Бизнесът днес“ и се впусна да ми разказва за новооткритата си любов към египетския кутюр⁵... каквото и да значи това – той погледна с досада. – Иска да му посвети цял един брой.

⁴ Летище в Ню Йорк. – Б.пр.

⁵ От френски – висша мода. – Б.пр.

Ману поклати глава от своя пост зад трона. Изглеждаше толкова обиден, колкото и Рам.

– Наистина ли каза „египетски кутюр“? – Клео засия. Найсетне и Египет бе на мода!

– Тази жена каза доста неща – той плесна два пъти с ръце. Бързешком от кухнята се появиха Беб и Хасина с подноси храна в ръце. Зад тях Бастет, Акинс, Чисиси, Ебъни, Уфа, Уси и Миу-Миу подтичваха нетърпеливо.

Клео седна и попита:

– Какво например? Какво друго каза?

– Спомена нещо за някаква фотосесия за тийнейджърското си списание.

Хасина постави бронзов поднос пред него. Рам взе едно триъгълно парче пита и го потопи в хумуса⁶.

– *Какво?* – Клео ахна и отпрати подноса на Беб със самбусеки⁷ с пълнеж от сирене и агнешко. Единственото приложение, което искаше за телефона си, беше Teen Vogue, достъпно през iTunes за 1,99 долара.

– Нещо за някакви модели, които яздят камили по пясъчните дюни на Орегон с накитите на сестра ми и облечени по последния египетски кутюр.

Клео се размърда на трона. Първо сложи десния крак върху левия, после левия върху десния. Завъртя стъпалото си, седна на ръцете си и забарабани по плюшените облегалки. Не можеше да спре да се върти, въпреки нетърпимостта на баща си към това. Всяка клетка, всеки нерв, мускул, сухожилие в тялото ѝ я тласкаха да изтича навън, да се изкачи като Спайдърмен по стениите на двореца и от покрива да разтръби навред скъпоценната новина. Искеше ѝ се да бе безопасно да излезе навън.

„Много ти благодаря, Франки Щайн!“

– Мен ако питате, това е чиста експлоатация – измърмори Ману.

Рам се съгласи с кимане.

Клео стрелна мъжа с поглед, сякаш казваше: „Да мълчиш, че

⁶ *Източно ястие, приготвено от нахут и подправки. – Б.пр.*

⁷ *Малки тестени изделия с пълнеж. – Б.ред.*

ей сега ще покрия плешивата ти глава с черен дроб и ще повикам котките!“ Той се покашля и сведе кръглите си влажни кафяви очи.

– Искам да участвам! – каза твърдо Клео и запърха с мигли.

– Да участваш в какво? – Рам угаси цигарата си в чиния с формата на анкх⁸, пълна с баба̀ гануш⁹. Хасина незабавно се спусна и я отнесе. – Не съм се съгласявал на нищо.

– Но това съвсем не попречи на Ана Уинтър да организира цялата сесия, докато се придвижвахме от пистата към сградата на летището. Дори си избра и ден – обади се Ману.

Рам сви рамене, сякаш това бе твърде маловажно, за да го помни.

– Четиринайсети октомври.

– Този ден съм напълно свободна – Клео скочи на крака и плесна с ръце.

Баща ѝ погледна през рамо и стрелна същото предупреждение за котките и черния дроб към Ману.

– Велики Геб, та тази Ана Уинтър го раздава по-важна от царица. Не искам да работя с...

– Ти няма да правиш нищо. *Аз* ще работя с нея – Клео бе така развълнувана, че този път дори не се опита да го поправи за името. Това *трябва* да стане. Така бе отредила съдбата.

Рам огледа лицето на дъщеря си за някакъв знак. Но въпреки прерускащото си сърце, Клео запази самообладание и остана спокойна.

– Сетих се! – Тя щракна с пръсти, сякаш мисълта току-що ѝ бе хрумнала. – Аз ще съм един от моделите! – Тя го погледна в очите. – Така ще мога да следя целия процес отблизо – предложи тя, като знаеше много добре как работи умът на баща ѝ. Рам можеше и да използва йероглифи, когато пише, и да говори на египетски, но разсъждаваше като Доналд Тръмп. Той ценеше предприемчивостта, самоувереността и микромениджмънта повече от всичките си находки при разкопките.

⁸ Древноегипетски символ с формата на кръст с дръжка, известен още като ключа към вечния живот и безсмъртието. Египетските богове често са изобразявани да го носят. – Б.пр.

⁹ Арабско ястие от печени патладжани и зехтин. – Б.пр.

Докато въртеше изумрудения си пръстен, бадемовите му очи изглеждаха далечни и замислени.

– Моля те! – Клео падна на колене, после се наведе напред, докато челото ѝ докосна килима. Той излъчваше същата миризма на мускус като мароканското ѝ олио за коса. „Молятекажидамолятекажидамолятекажидамолятекажида...“

– Не съм те отгледал, за да бъдеш модел – отвърна той.

Клео вдигна очи и изгука:

– Знам. Отгледал си ме, за да бъда дизайнер на бижута от световна класа.

Той кимна одобрително на отколешната ѝ мечта, но продължаваше да не вижда логиката. Клео се изправи.

– Какъв по-добър начин да създам контакти – „Да впечатля приятелите си и да накарам Дюс да се разкайва за деня, в който покани Мелъди на танците“, добави тя наум, – от това да работя с редактора, отговорен за аксесоарите в Teen Vogue.

– Защо са ти контакти? – попита засегнат Рам. – Аз мога да ти намеря работа, където поискаш.

Клео искаше да тропне с крак и да изкрещи. Вместо това взе ръката на баща си в своята.

– Татко – успя да каже със спокоен глас, – аз съм наследница на царица. Не съм принцеса!

– Какво означава това? – попита той, а от очите му заструи топла игривост.

– Означава, че искам, каквото искам – Клео се усмихна. – Но мога и сама да го постигна.

– Извинете, госпожице Клео – прекъсна ги Хасина. – Да напълня ли ваната ви?

– Да, с лавандула, моля.

Прислужницата кимна и се оттегли припряно.

Рам се засмя.

– Какво стана с желанието ти да правиш нещата сама?

Клео не можа да сдържи усмивката си:

– Помолих я да напълни ваната, не да се изкъпе вместо мен.

– О, сега разбирам – той ѝ се усмихна в отговор. – Значи, искаш да потвърдя за фотосесията, да настоявам ти да участ-

ваш като модел, а после да се оттегля и да те оставя да свършиш останалото?

– Точно така! – Клео целуна баща си по добре запазеното чело.

Като потупваше свитите си устни, Рам за последно даде външен израз, че обмисля молбата на дъщеря си. Клео застави себе си да не помръдва.

– Може би твоето поколение се нуждае именно от това – рече той гласно.

– А? – Това не бе отговорът, на който се надяваше.

– Обзалагам се, че ако Виктор Щайн бе насърчавал дъщеря си да се занимава с допълнителни неща извън училище, тя нямаше да се забърка в тази каша.

– *Напълно* съгласна – Клео кимна така силно, че чак гривните ѝ се разклатиха. – На кого ще му остане време да се забърква в каша, когато е зает? Не и на мен.

Видимо облекчение се изписа по лицето на баща ѝ. Той взе визитната картичка от ръцете на Клео и я подаде на Ману.

– Свържи се с нея!

„Йееес!“ Колкото и неумолим да изглеждаше Рам в действията си, той бе изцяло под властта на Клео.

– Благодаря ти, татко! – Тя покри лицето на баща си с гланцови целувки с аромат на горски плодове. Това бе първата ѝ крачка по пътя към завладяването на света на модата. И възможностите караха добре запазеното ѝ сърце да се рее по-нависоко и от най-високо окачения транспарант.

„Прибери си искрите, Франки Щайн. В града има нова сензация.“

